

пратилъ единъ ангелъ да види, кой плаче въ тая страшна буря на долната земя. Ангелътъ се спуствналъ надолу като стрела. И намѣрилъ сирачето до камъка, наполовина вече зарито въ снѣга. Единъ голѣмъ сивъ вълкъ билъ клекналъ до него и му ближелъ кротко прѣмръзналото лице. Трепнало сърдцето на ангела. Сложилъ ржка на вълка, помилвалъ го, а другата си — топла и нѣжна — сложилъ върху замръзналото чело на сирачето.

То отворило очи, усмихнало се и рекло:

— Вземи ме при себе си!

Ангелътъ се привелъ надъ него, цѣлуналъ премръзналитѣ му устни, прегърналъ го и полетѣлъ съ него къмъ небето. И когато разказалъ всичко на дѣда Господа, две бистри сълзи се търкулнали отъ Божиитѣ очи. Па като вдигналъ дѣсница, дѣдо Господъ рекълъ:

— Проклета да е човѣшката жестокость! Дважъ по-проклето да бжде това мѣсто! Отъ днесъ нататкъ, туй мѣсто да бжде петимно за звънливъ детски гласъ! А въ зимна буря, да не

смѣе пжтникъ презъ него да мине! Петимно да бжде за човѣшка стѣпка!

Закрилъ лице отъ жалъ и влѣзълъ въ рая!

* * *

Недалечъ между селата Жеравна и Катунце, Котелско, и днесъ още стърчи побитъ на единъ баиръ голѣмъ, нареченъ отъ време, Сираковъ камъкъ. Така се нарича и цѣлата мѣстность около него, изъ която и до днесъ никога се не чува звънливъ детски смѣхъ, нито волна птича пѣсень!

И въ люта зима, когато снѣжната буря запѣе въ планината, тежко томува, който се опита да премине край това отъ Бога прокълнато мѣсто!

А въ ранна пролѣтъ, когато отъ мартѣнското слънце се стопятъ снѣговетѣ и по Вѣтрила се озжбятъ бѣлитѣ камъни, всички вѣрватъ, че това сж козитѣ на жестокия Гендовъ вуйчо, които въ оная страшна буря били изкарани отъ сжщия ангелъ навънъ отъ саята, разпрѣснати по баира и вкаменени!

Ганчо Абаджиевъ.

